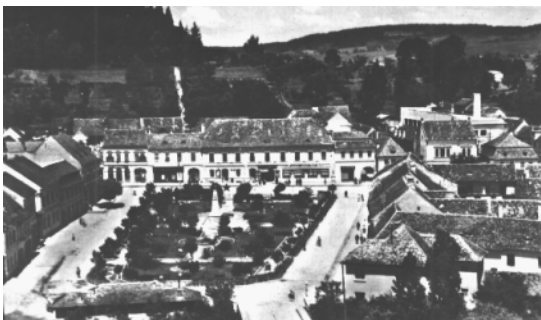

Revolutia agrara si revolutia industrială

Activitatea industrială și cea agrară au devenit în cursul secolului al XIX-lea cele mai importante sectoare în economia marilor state.

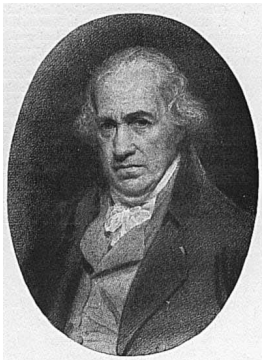
REVOLUTIA AGRARA

Policultura asigură fiecărei gospodării sau regiuni produsele vegetale sau animale necesare consumului propriu. În aceste condiții numai o mică parte a produselor era destinată schimbului.

Prin revoluția agrară, adică transformarea proprietății feudale asupra pământului în proprietate capitalistă, agricultura s-a adaptat cerințelor moderne. Revoluția agrară s-a realizat pe cai diferite. Locul țăranilor englezi a fost luat de mici fermieri, arendași și lucrători salariați. În Franța 4/5 din pământul nobilimii au trecut în proprietatea țăranimii și burgheziei. În SUA, prin reformele din anii 1862-1863, a fost asigurat accesul neîngrădit la pământ tuturor femeilor. Țăranii au fost eliberați de iobăgie prin răsкупararea obligațiilor față de stăpâni.

Progresele mecanicii au făcut posibilă inventarea primelor mașini agricole care au ușurat munca oamenilor – mașina de egrenat bumbacul și seceratoarele mecanice. Producerea îngrășămintelor chimice a permis fertilizarea artificială a solului. Au apărut elemente noi care tulburau ordinea existentă și anticipau progresul (ceai, indigo, opiu, bumbac – în India; crearea unei rețele de irigații – în Egipt).

REVOLUTIA INDUSTRIALA

Simbolul revoluției industriale a fost mașina cu aburi inventată de inginerul mecanic scoțian James Watt, în 1765 și perfecționată de el până în 1784. Țara în care au fost îndeplinite, către 1780, toate premisele revoluției industriale a fost Anglia. Ea a devenit către 1830 „atelierul lumii” și și-a asigurat o covârșitoare superioritate economică asupra celorlalte țări. După 1815 Franța, SUA și unele state germane și-au intensificat la rândul lor eforturile de industrializare.

Cresterea productiei a fost insotita de cresterea vanzarilor pentru realizarea profitului, care era scopul productiei in sine.

Revolutia industrială a fost insotita de revolutia transporturilor. S-a extins constructia soselelor si au aparut caile ferate si vapoarele. Fabrica in care lucrau sute si apoi mii de muncitori (ce formau proletariatul) a devenit simbolul dezvoltarii capitalismului.

Revolutia industrială a schimbat caracterul economic tarilor in care s-a desfasurat si a transformat structura societatii, simplificind-o. Centrul de greutate al activitatii economice s-a deplasat de la sat la oras.

Dramele sociale si individuale provocate de industrializare au determinat aparitia teoriilor socialiste si cresterea numarului celor care doreau aplicarea lor.

ORAS SI SAT – SPATIU AL DEZVOLTARII SOCIALE

Transformarile economice sociale din secolul al XIX-lea au avut loc in conditiile cresterii generale a populatiei. Evolutia demografica a fost marcata de doua fenomene. Suprapopularea relativa care a provocat emigrarea unui numar mare de muncitori, tarani si mestesugari europeni si cresterea populatiei industriale si celei urbane.

Criza agrara din anii '20 provocata de cativa ani de recolte bune care au scazut mult preturile la produsele agricole.

Folosirea masinilor a provocat numeroase revolte in Anglia intre 1780 si 1830. Pentru a se impotrivi organizarii fabricilor lucratorii specializati au infiintat sindicate. Au aparut interesele muncitorilor in relatiile cu patronii, inclusiv prin organizarea unor manifestatii si greve.

In occident vechile orase s-au transformat treptat, aparand „orasul mecanizat“. Muncitorii locuiau in aglomerarile mizere din apropierea fabricilor, constransi sa traiasca din salarii insuficiente, expusi foametei si epidemiilor.

Folosirea masinilor a devalorizat forta de munca, numarul saracilor fiind in continua crestere la orase. La sfarsitul secolului al XVII-lea, in Anglia, 14% din populatia oraselor traia din mila publica.

Nobili reformatori, oameni de afaceri, diversi ganditori, preocupati de indreptarea „raului social“ au elaborat diferite conceptii despre socialism. Robert Owen a facut deosebirea intre progresul tehnic si organizarea capitalistă a productiei.

Carl Marks si Friederich Engels au generalizat inpartirea producatorilor industriali in patroni si muncitori. Lupta proletarilor inpotriva patronilor avea rol revolutionar, urmand sa inlocuiasca societatea capitalistă intr-o societate lipsita de exploatare, pe care ei au numit-o comunista. Incercarea de aplicare a acestei teorii a determinat caracterul ei utopic.